

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนผู้ใหญ่กลุ่มบรรณารักษ์และกลุ่มเจ้าหน้าที่ห้องสมุดที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด และ 2) เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ต่อภาษาอังกฤษ และต่อวิธีสอนแบบฟัง-พูด

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ บุคลากรสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ จำนวน 14 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน (หญิง 6 ชาย 1) ตามหน้าที่ที่รับผิดชอบ คือ “กลุ่มบรรณารักษ์” เป็นกลุ่มที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะด้านในการทำงาน และ “กลุ่มเจ้าหน้าที่” ซึ่งเป็นกลุ่มที่ทำงานในระดับปฏิบัติการ ทั้ง 2 กลุ่มได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดที่ประยุกต์ให้เหมาะสมกับระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มละ 19 ชั่วโมง 30 นาที รวมเวลาทั้งสิ้น 39 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ประกอบด้วย 1) แบบสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ต่อภาษาอังกฤษ และต่อวิธีสอนแบบฟัง-พูด 2) คำถามภาษาอังกฤษในเรื่องทั่วไปที่ใช้วัดระดับความสามารถในการพูด และ 3) การแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่างภายหลังการเรียนบท ผลการศึกษาแสดงเป็นค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)

ผลการศึกษาพบว่าก่อนการเรียนทั้งกลุ่มบรรณารักษ์และกลุ่มเจ้าหน้าที่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับอ่อนเท่ากัน แต่ภายหลังการเรียนกลุ่มบรรณารักษ์มีความสามารถด้านการพูดอยู่ในระดับดี ในขณะที่กลุ่มเจ้าหน้าที่มีความสามารถในระดับปานกลาง

ผลการวิเคราะห์พบว่าภายหลังการเรียน กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเห็นว่าตนเองมีปัญหในเรื่องต่อไปนี้น้อยลง ได้แก่ ปัญหาการหลีกเลี่ยงที่จะพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ ปัญหาการอายที่จะพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าผู้อื่น ปัญหาการไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษเพราะกลัวพูดผิด และปัญหาการไม่รู้คำศัพท์ ในขณะที่ปัญหาต้องการพูดภาษาอังกฤษแต่ไม่รู้จะพูดอย่างไร ปัญหาการไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษเพราะกลัวชาวต่างชาติฟังไม่เข้าใจ และปัญหาการไม่รู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษยังคงอยู่ในระดับเดิม ผลสำรวจยังแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มชอบเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น และมีความเห็นว่าวิธีสอนแบบฟัง-พูดเป็นวิธีที่ช่วยให้พูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น